

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA SZAFRAŃSKI przeciwko POLSCE

(Skarga nr 17249/12)

WYROK

STRASBURG

15 grudnia 2015 r.

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w art. 44 § 2 Konwencji. Może on podlegać zmianom redakcyjnym.

W sprawie Szafranski przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Seksja Czwarta), zasiadając jako Izba składająca się z:

András Sajó, *Przewodniczący,*

Vincent A. De Gaetano,

Boštjan M. Zupančič,

Nona Tsotsoria,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Krzysztof Wojtyczek,

Gabriele Kucsko-Stadlmayer, *sędziowie,*

oraz Fatoş Aracı, *Zastępca Kanclerza Sekcji,*

obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 17 listopada 2015 r.,

wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 17249/12) wniesionej dnia 1 marca 2012 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału na podstawie art. 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”), przez obywatela polskiego, pana Andrzeja Szafrńskiego („skarżący”).

2. Skarżący, któremu przyznano pomoc prawną, był reprezentowany przez pana M. Jarzyńskiego, adwokata prowadzącego praktykę w Poznaniu. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez swojego pełnomocnika, panią J. Chrzanowską z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący utrzymywał w szczególności, że w wyniku złych warunków sanitarnych, a zwłaszcza niedostatecznego oddzielenia urządzeń sanitarnych od reszty celi, jego prawa wynikające z art. 3 i art. 8 Konwencji zostały naruszone.

4. W dniu 17 listopada 2014 r. skarga została przekazana Rządowi.

FAKTY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1963 r. i obecnie przebywa w Zakładzie Karnym we Wronkach.

6. Skarżący odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we Wronkach od 31 marca 2010 r.

7. W dniu 19 września 2010 r. wniósł powództwo o odszkodowanie do Sądu Rejonowego w Szamotułach. Twierdził, że warunki zatrzymania w wielu celach w Zakładzie Karnym we Wronkach były tak złe, że stanowiły naruszenie art. 3 i 8 Konwencji. Odniósł się do faktu, że cele nie były odpowiednio ogrzewane w okresie jesienno-zimowym i nie miały odpowiedniej wentylacji w lecie, przez co więźniowie cierpieli z powodu intensywnego ciepła. Okna były stare i ramy przeciekały. Utrzymywał on również, że toalety były oddzielone od celi jedynie niską przegrodą z płyty pilśniowej, co sprawiało, że nawet minimalny poziom prywatności dla niego był niemożliwy.

8. W dniu 21 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach oddalił wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodów w postaci zdjęć i przeprowadzenie na miejscu kontroli celi, o których mowa. Zamknął rozprawę i wydał wyrok, w całości oddalając roszczenie skarżącego.

Sąd ustalił, odnosząc się do dowodów przedstawionych przez Skarb Państwa, reprezentowany przez Zakład Karny we Wronkach, że więźniowie mieli dostęp do zajęć sportowych, kulturalno-oświatowych i do opieki medycznej. Byli wyposażeni w przedmioty higieny osobistej i otrzymywali odpowiednie jedzenie. Czynniki te, postrzegane jako całość, łagodziły szkody, które były nieodłączną częścią i następstwem odbywania kary pozbawienia wolności.

Sąd stwierdził ponadto, że toalety w celach skarżącego rzeczywiście były oddzielone od celi przegrodami z płyty pilśniowej. Nie gwarantowało to pełnej prywatności, ale wystarczająco zapewniało, że więźniowie byli poza zasięgiem wzroku innych, gdy korzystali z toalety. W każdej toalecie znajdowało się WC i umywalka.

W odniesieniu do zarzutów skarżącego co do niedostatecznej wentylacji i niewystarczającego ogrzewania w celi, sąd uznał, że celi była dobrze oświetlona i odpowiednio wentylowana; okna celi zostały naprawione, a grzejniki zostały wymienione i działały prawidłowo. W odniesieniu do rzekomego braku światła, sąd stwierdził, że skarżący uzyskał specjalną zgodę na korzystanie z dodatkowej lampki do czytania.

Sąd był zdania, że Skarb Państwa nie działał niezgodnie z prawem i że nie było zamiaru działania w złej wierze lub spowodowania szkody w odniesieniu do skarżącego. Z uwagi na brak bezprawności uznano, że nie doszło do naruszenia praw osobistych. W każdym razie warunki w Zakładzie Karnym we Wronkach nie były tak surowe, aby sprowadzać się do naruszenia praw osobistych.

9. Skarżący złożył apelację, twierdząc, że sąd nie ustalił prawidłowo faktów sprawy, głównie dlatego, że odmówił przeprowadzenia dowodów w postaci zdjęć, filmów lub kontroli celi. Wyrok zatem opierał się na niewystarczających ustaleniach faktycznych. Ponadto, w zakresie w jakim sąd odniósł się do ogólnych warunków, w jakich skarżący odbywał swoją karę (jakość żywności, opieka medyczna, dostęp do działań kulturalnych i

sportowych), czynniki te nie stanowiły podstawy jego roszczenia. Nie skarżył się ani na złą jakość żywności, ani na niewystarczający dostęp do zajęć kulturalnych i sportowych. Podstawa jego roszczenia była zasadniczo związana z warunkami sanitarnymi w celach oraz, w szczególności, z brakiem prywatności podczas korzystania z toalety. Ten brak prywatności został wyraźnie potwierdzony przez sąd pierwszej instancji. Skarżący powtórzył, że brak właściwego podziału między toaletami i celami stanowi naruszenie jego osobistych praw i godności. Ponadto zaznaczył, że niektóre cele w zakładzie karnym posiadają toalety, które są odpowiednio oddzielone od reszty celi zwykłymi ścianami i drzwiami.

10. Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu¹ oddalił apelację, w pełni akceptując ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji i ocenę prawną tego sądu tych okoliczności. W szczególności Sąd Apelacyjny² był zdania, że niedogodności spowodowane przez sposób, w jaki w celach umieszczono toalety, a mianowicie za przegrodami z płyty pilśniowej, nie wykraczały poza normalne trudności i szkody, które były nieodłączną częścią odbywania kary pozbawienia wolności.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

11. Szczegółowy opis właściwego prawa krajowego i praktyki regulującej warunki pozbawienia wolności w Polsce oraz krajowych środków odwoławczych dostępnych dla zatrzymanych, twierdzących, że warunki te są niewystarczające, znajduje się w wyrokach pilotażowych Trybunału w sprawach *Orchowski przeciwko Polsce* (nr 17885/04, § 75-85, 22 października 2009 r.) i *Norbert Sikorski przeciwko Polsce* (nr 17599/05, § 45-88, 22 października 2009 r.). Nowsze ustalenia opisane są w decyzji Trybunału w sprawie *Łatak przeciwko Polsce* (nr 52070/08, § 25-54, 12 października 2010 r.).

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 3 KONWENCJI

12. Skarżący skarżył się na złe warunki sanitarne w celach, w których był osadzony w Zakładzie Karnym we Wronkach, a w szczególności

¹ W treści wyroku błędnie wskazano Sąd Apelacyjny. W rzeczywistości wyrok wydał Sąd Okręgowy w Poznaniu (uwaga Ministerstwa Sprawiedliwości).

² W treści wyroku błędnie wskazano Sąd Apelacyjny. W rzeczywistości wyrok wydał Sąd Okręgowy w Poznaniu (uwaga Ministerstwa Sprawiedliwości).

skarżył się, że toalety nie były odpowiednio oddzielone od reszty celi. Powołał się on na art. 3 Konwencji, który brzmi następująco:

„Nikt nie może być poddany torturom ani niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.“

13. Rząd zakwestionował ten argument.

A. Dopuszczalność skargi

14. Trybunał stwierdza, że niniejsza skarga nie jest oczywiście bezzasadna w znaczeniu art. 35 § 3 lit. a) Konwencji. W dalszej kolejności zauważa także, że nie można jej uznać za niedopuszczalną na jakichkolwiek innych podstawach. W związku z tym musi być uznana za dopuszczalną.

B. Meritum sprawy

1. Twierdzenia stron

15. Skarżący twierdził, że był ofiarą poniżającego traktowania w Zakładzie Karnym we Wronkach z powodu złych warunków sanitarnych w celach, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. Toalety nie były odpowiednio oddzielone od cel. Jedyne oddzielenie składało się z przegrody z płyty pilśniowej o wysokości 120 cm bez drzwi, która nie zapewniała nawet minimalnego poziomu prywatności i naruszała jego prawo do godności jego osoby.

16. Rząd twierdził, że skarżący przebywał w Zakładzie Karnym we Wronkach pomiędzy 31 marca 2010 r. i 6 grudnia 2011 r. W tym okresie był umieszczany w dziesięciu różnych celach. Żadna z cel nie była przepełniona. Wszystkie cele posiadały wentylację i okna, które można było otworzyć. Wentylacja była sprawdzana co cztery miesiące. Jeżeli chodzi o ogrzewanie, Rząd stwierdził, że system ogrzewania w Zakładzie Karnym we Wronkach był automatyczny i że temperatura w celach zależała od temperatury powietrza na zewnątrz. Cele były zatem odpowiednio wentylowane i ogrzewane. Twierdził też, że na wniosek skarżącego okna zostały uszczelnione, a grzejniki wymienione na nowe. Otrzymał on również pozwolenie na korzystanie z dodatkowej lampki do czytania, otrzymał przedmioty higieny osobistej przewidziane przez prawo krajowe i miał stały dostęp do bieżącej wody z kranu.

17. Rząd przyznał, że w siedmiu spośród dziesięciu cel, w których osadzony był skarżący toaleta była oddzielona od reszty celi przegrodą z płyty pilśniowej bez drzwi. W pozostałych trzech celach, w których skarżący został osadzony w Zakładzie Karnym, toalety były w pełni oddzielone.

18. Wreszcie Rząd stwierdzał, że skarżący mógł opuszczać swoją celę w celu uczestniczenia w różnych działaniach organizowanych w Zakładzie

Karnym, takich jak gra w siatkówkę i koszykówkę. Mógł również brać udział w zajęciach kulturalno-oświatowych i miał dostęp do biblioteki i pokoju dziennego z telewizorem.

2. Ocena Trybunału

a) Zasady ogólne

19. Trybunał przypomina, że art. 3 gwarantuje jedną z najbardziej podstawowych wartości społeczeństw demokratycznych. Konwencja zakazuje bezwzględnie tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, niezależnie od zachowania ofiary (zobacz *Labita przeciwko Włochom* [Wielka Izba], nr 26772/95, § 119, ETPC 2000-IV).

20. Jak Trybunał przypominał w wielu przypadkach, niehumanitarnie lub poniżające traktowanie musi osiągnąć minimalny poziom surowości, jeśli ma być objęte zakresem art. 3 Konwencji. Ocena tego minimalnego poziomu surowości jest względna; zależy od wszystkich okoliczności sprawy, takich jak czas trwania takiego traktowania, jego skutki fizyczne i psychiczne oraz, w niektórych przypadkach, płeć, wiek i stan zdrowia ofiary. Ponadto, rozważając, czy traktowanie jest „poniżające“ w rozumieniu art. 3, Trybunał weźmie pod uwagę, czy jego celem jest upokorzenie i upodlenie danej osoby oraz, jeśli chodzi o konsekwencje, czy wpływa niekorzystnie na jej osobowość w sposób niezgodny z art. 3. Chociaż pytanie, czy celem traktowania było upokorzenie i upodlenie ofiary jest czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę, brak takiego celu nie może jednoznacznie wykluczyć stwierdzenia naruszenia art. 3 (zobacz *Peers przeciwko Grecji*, nr 28524/95, § 67-68 i 74, ETPC 2001-III oraz *Valašinas przeciwko Litwie*, nr 44558/98, § 101, ETPC 2001-VIII).

21. Środki pozbawiające daną osobę wolności mogą często obejmować nieunikniony element cierpienia i poniżenia. Niemniej jednak poziom cierpienia i upokorzenia nie może wykraczać poza to, co jest nieuchronnie związane z daną formą zgodnego z prawem traktowania lub karania.

22. W kontekście więźniów Trybunał podkreślił, że osoba pozbawiona wolności nie traci, przez sam fakt swego uwięzienia, ochrony swych praw gwarantowanych przez Konwencję. Wręcz przeciwnie, osoby pozbawione wolności znajdują się w trudnej sytuacji, a władze mają obowiązek je chronić. Zgodnie z art. 3 państwo musi upewnić się, że dana osoba jest osadzona w warunkach, które są zgodne z poszanowaniem jej godności ludzkiej, że sposób wykonywania tej kary nie naraża jej na cierpienie i trudności, których intensywność nie przekracza nieuniknionego poziomu cierpienia stanowiącego nieodłączną część pozbawiania wolności oraz, biorąc pod uwagę praktyczne wymogi tej kary, że jej zdrowie i dobre samopoczucie są odpowiednio zabezpieczone (zobacz sprawę *Valašinas*, cytowaną powyżej, § 102, oraz *Kudła przeciwko Polsce* [Wielka Izba], nr 30210/96, § 94, ETPC 2000-XI).

23. Oceniając warunki izolacji więziennej należy wziąć pod uwagę łączne skutki tych warunków, a także konkretne zarzuty wysuwane przez skarżącego (zobacz *Dougoz przeciwko Grecji*, nr 40907/98, § 46, ETPC, 2001-II). Należy również uwzględnić długość okresu, w jakim dana osoba jest osadzona w konkretnych warunkach (zobacz, między innymi, *Alver przeciwko Estonii*, nr 64812/01, 8 listopada 2005 r.).

24. W kontekście warunków więziennych Trybunał wielokrotnie stwierdzał naruszenie art. 3 Konwencji w sprawach, które obejmowały przepełnienie cel więziennych (zobacz, między innymi, *Lind przeciwko Rosji*, nr 25664/05, § 59, 6 grudnia 2007 r., oraz sprawę *Orchowski*, cytowaną powyżej, § 135). Jednak w innych przypadkach, gdy przeludnienie nie było tak poważne, aby samo w sobie stanowiło problem na mocy art. 3 Konwencji, Trybunał zwrócił uwagę na inne aspekty fizycznych warunków zatrzymania, jako istotne dla oceny zgodności z tym przepisem. Elementy te obejmowały w szczególności dostępność wentylacji, dostęp do naturalnego światła i powietrza, odpowiedniość rozwiązań związanych z ogrzewaniem, przestrzeganie podstawowych wymogów sanitarnych oraz możliwość prywatnego korzystania z toalety. Tak więc nawet w przypadkach, gdy przedmiotem sporu była większa cela – o wymiarach od 3 do 4 m² na więźnia – Trybunał stwierdził naruszenie art. 3, ponieważ czynnik przestrzeni łączył się z ustalonym brakiem wentylacji i oświetlenia (zobacz, na przykład, *Babushkin przeciwko Rosji*, nr 67253/01, § 44, 18 października 2007 r.; *Ostrovar przeciwko Mołdawii*, nr 35207/03, § 89, 13 września 2005 r.; oraz sprawę *Peers*, cytowaną powyżej, §§ 70-72) albo z brakiem podstawowej prywatności w codziennym życiu zatrzymanego (zobacz, *mutatis mutandis*, *Belevitskiy przeciwko Rosji*, nr 72967/01, § 73-79, 1 marca 2007 r.; sprawę *Valašinas*, cytowaną powyżej, § 104; *Khudoyorov*, nr 6847/02, § 106-107, ETPC 2005-X (fragmenty), oraz *Novoselov przeciwko Rosji*, nr 66460/01, § 32, 40-43, 2 czerwca 2005 r.).

b) Zastosowanie powyższych zasad w przedmiotowej sprawie

25. Wracając do okoliczności niniejszej sprawy, Trybunał zauważa, że skarżący przebywał w Zakładzie Karnym we Wronkach od 31 marca 2010 r. do 6 grudnia 2011 r., czyli przez rok i osiem miesięcy. W tym czasie był umieszczany w dziesięciu różnych celach, z czego w trzech z nich urządzenia sanitarne były całkowicie oddzielone od pozostałej części celi (patrz punkt 17 powyżej).

26. Zarzuty skarżącego w kwestii niedostatecznej wentylacji i ogrzewania oraz braku światła w celach, w których był trzymany nie zostały potwierdzone w postępowaniu przed sądami krajowymi (patrz punkt 8 powyżej), które rozpatrywały jego roszczenie o naruszenie osobistych praw. Sądy potwierdziły jednak, że urządzenia sanitarne znajdujące się przy

wejściu do celi były rzeczywiście oddzielone od reszty celi jedynie przegrodą z płyty pilśniowej, bez drzwi (patrz punkty 8 i 16 powyżej).

27. Trybunał zauważa, że w poprzednich sprawach, gdy przedmiotem sporu było niewystarczające oddzielenie urządzeń sanitarnych od reszty celi, występowały inne czynniki obciążające i tylko ich łączny efekt pozwolił na stwierdzenie naruszenia art. 3 Konwencji (zobacz *Canali przeciwko Francji*, nr 40119/09, § 52-53, 25 kwietnia 2013 r., oraz sprawę *Peers*, cytowaną powyżej, § 73). Natomiast w niniejszej sprawie, jak wynika z uwag Rządu potwierdzonych ustaleniami dokonanyymi przez sądy krajowe, jedynymi trudnościami, jakie skarżący musiał znosić było niewystarczające oddzielenie urządzeń sanitarnych od reszty celi. Oprócz tego cele były odpowiednio oświetlone, ogrzewane i wentylowane. Skarżący miał również dostęp do różnych zajęć poza celą (patrz punkty 8 i 16 powyżej).

28. Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał uważa, że nie można uznać, że ogólne okoliczności zatrzymania skarżącego w Zakładzie Karnym we Wronkach spowodowały cierpienie i trudności, które wykraczały poza nieunikniony poziom cierpienia właściwego dla aresztu lub wykraczały poza próg surowości na podstawie art. 3 Konwencji.

29. W związku z tym w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia tego postanowienia.

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 8 KONWENCJI

A. Dopuszczalność skargi

30. Skarżący zarzucał, że okoliczności niniejszej sprawy stanowiły naruszenie art. 8 Konwencji, który w odpowiednim zakresie brzmi następująco:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego (...).

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo narodowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób.“

31. Skarżący utrzymywał, że urządzenia sanitarne były oddzielone od reszty celi jedynie przegrodą z płyty pilśniowej o wysokości 1,20 m, bez drzwi. Prosił, aby władze Zakładu Karnego zapewniły przynajmniej zasłonę, aby oddzielić urządzenia sanitarne od reszty celi w sposób, który zapewniłby minimum prywatności. Jego prośby zostały jednak odrzucone ze względu na fakt, że prawo krajowe nie zawierało szczególnych

przepisów związanych ze sposobem, w jaki powinno się oddzielać urządzenia sanitarne od reszty celi.

32. Rząd nie skomentował tych twierdzeń. Uważał jednak, że nawet jeśli urządzenia sanitarne rzeczywiście nie były całkowicie oddzielone od reszty celi, zapewniono skarżącemu odpowiedni stopień prywatności.

33. Trybunał zauważa, że skarga ta jest związana ze skargą rozpatrywaną powyżej i dlatego musi również zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum sprawy

1. Zasady ogólne

34. Trybunał przypomina, że nawet jeśli środek jest daleki od traktowania zakazanego przez art. 3, może naruszać art. 8 Konwencji (patrz, w innym kontekście faktycznym, *Wainwright przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, nr 12350/04, § 43, ETPC 2006-X).

35. Więźniowie na ogół nadal korzystają ze wszystkich podstawowych praw i wolności zagwarantowanych w Konwencji, z wyjątkiem prawa do wolności, gdy pozbawienie wolności nałożone zgodnie z prawem wyraźnie wchodzi w zakres art. 5 Konwencji (zobacz *Hirst przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* (nr 2) [Wielka Izba], nr 74025/01, § 69, ETPC 2005-IX).

36. Mimo, że celem art. 8 zasadniczo jest ochrona jednostki przed arbitralną ingerencją władz publicznych, nie zmusza on państwa jedynie do powstrzymania się od takiej ingerencji. Poza tym przede wszystkim negatywnym zobowiązaniem, mogą również istnieć pozytywne obowiązki właściwe dla zapewnienia, że poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego jest skuteczne. Obowiązki te mogą obejmować przyjmowanie środków mających na celu zapewnienie poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, nawet w sferze relacji między poszczególnymi osobami. Granice między pozytywnymi i negatywnymi obowiązkami państwa na mocy art. 8 nie poddają się precyzyjnej definicji. Niemniej jednak stosowne zasady są podobne. W szczególności w obu przypadkach należy mieć wzgląd na zachowanie właściwej równowagi pomiędzy konkurencyjnymi interesami (zobacz *Odièvre przeciwko Francji* [Wielka Izba], nr 42326/98, § 40, ETPC 2003-III, oraz *Evans przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* [Wielka Izba], nr 6339/05, § 75, ETPC 2007-I).

2. Zastosowanie zasad do okoliczności przedmiotowej sprawy

37. Jak wspomniano powyżej, skarżący przebywał w Zakładzie Karnym we Wronkach i w siedmiu z dziesięciu cel, w których był osadzony urządzenia sanitarne były oddzielone od reszty celi jedynie przegrodą z płyty pilśniowej. Urządzenia sanitarne znajdowały się przy wejściu do celi i nie miały drzwi.

38. Trybunał często stwierdzał naruszenie art. 3 Konwencji z powodu złych warunków pozbawienia wolności, w przypadku gdy brak wystarczającej przegrody między urządzeniami sanitarnymi i resztą celi był jedynie jednym z elementów tych warunków (patrz punkt 24 powyżej z dalszymi odniesieniami). Z orzecznictwa Trybunału wynika zatem, że władze krajowe mają pozytywny obowiązek zapewnienia dostępu do urządzeń sanitarnych, które są oddzielone od reszty celi w sposób, który zapewnia minimum prywatności dla więźniów. Trybunał przypomina, że według Europejskiego Komitetu do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu i Karaniu („CPT“) aneks sanitarny, który jest tylko częściowo oddzielony jest niedopuszczalny w celi zajmowanej przez więcej niż jednego zatrzymanego (CPT/Inf (2012) 13, § 78 i II Sprawozdanie Ogólne [CPT/Inf (92) 3], § 49). Toalety w celach powinny posiadać pełne przegrody, tzn. do sufitu (CPT/Inf (2015) 12, § 74). CPT zaleca, także po wizytach w polskich zakładach karnych, zamontowanie pełnych przegród we wszystkich aneksach sanitarnych w celach (patrz, na przykład, 2013 CPT/Inf (2014) 21, § 61 i CPT/Inf (2011) 20, § 105 i 106).

39. Trybunał zauważa, że od 31 marca 2010 r. do 6 grudnia 2011 r. skarżący był umieszczany w dziesięciu celach, z czego w siedmiu urządzenia sanitarne nie były w pełni oddzielone. W celach tych musiał korzystać z toalety w obecności innych więźniów, został pozbawiony podstawowego poziomu prywatności w swoim codziennym życiu. Skarżący przedstawił sprawę władzom Zakładu Karnego i poprosił przynajmniej o zawieszenie zasłony w celu oddzielenia urządzeń sanitarnych. Władze Zakładu Karnego odpowiedziały, że prawo krajowe nie określa szczególnych przepisów w odniesieniu do wyposażania i oddzielania urządzeń sanitarnych w więziennej celi (patrz punkt 31).

40. Wynika z tego, że w niniejszej sprawie organy krajowe nie wywiązały się z ich pozytywnego obowiązku zapewnienia minimalnego poziomu prywatności skarżącego, kiedy był osadzony w Zakładzie Karnym we Wronkach.

41. Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał stwierdza, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji.

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

42. Art. 41 Konwencji stanowi:

„Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi taka potrzeba, o przyznaniu słusznego zadośćuczynienia pokrzywdzonej stronie.“

A. Szkoda

43. Skarżący domagał się 32 000 euro (EUR) za doznaną krzywdę.
44. Rząd uznał to żądanie za nadmierne.
45. Trybunał, orzekając według zasad słuszności, przyznaje skarżącemu 1 800 EUR za doznaną krzywdę.

B. Koszty i wydatki

46. Skarżący nie wnosił żadnych roszczeń o zwrot kosztów i wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

47. Trybunał uważa za stosowne, aby stopa odsetek za zwłokę oparta była na stopie kredytu Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że nie doszło do naruszenia art. 3 Konwencji;
3. *Stwierdza*, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji;
4. *Stwierdza*,
 - a) że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok stanie się prawomocny zgodnie z art. 44 § 2 Konwencji, 1 800 EUR (tysiąc osiemset euro), przeliczone na walutę pozwanego państwa po kursie obowiązującym w dniu zapłaty, plus jakikolwiek podatek, jaki może być pobrany z tytułu szkody;
 - b) że od upłynięcia ww. trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty od powyższej kwoty płatne będą zwykłe odsetki w wysokości równej stopie kredytu Europejskiego Banku Centralnego z okresu zwłoki plus trzy punkty procentowe;
5. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego o zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 15 grudnia 2015 r., zgodnie z art. 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Fatoş Aracı
Zastępca Kanclerza

András Sajó
Przewodniczący